

(65)

St. Medard, 6-3-40

Maria nera: Ahn volia escriure't una postal, després em repen-
sa i arri que dispero de mes temps et fare unes ratlletes i podie
comentar mes coses. Vaig rebre la teva carteta en la qual li adjunta-
ves la de Mr. Molier. Com pots veure la cosa de segells marca bé i si
es queixassin ja t'avisario. Amb tot en la que diguis qualcun inter-
tant no deixis de franquejar-la. D'acord? Una cosa. Certament que puc
escriure a la bona tia per tal que si pot em precisi la data de sortida,
però no considero oportú dir-li que em demanat la roba a Espanya
i que per més per menys trigaria a arribar me, i mig. No for cas que
per una tonteria així esperis incloure'us en expedicions tardanes, i
ens fessim fotre. Si arriba la roba i nosaltres atem fora ja la reco-
llirà la allamé i sempre sera més facil reexpedir-la d'ací França
on anem a pasar que fer-ho des d'Espanya. Oida la salida for
per tot aquest mes. Tu penes en els perills de la mar. Jo si vols que
et sigui franc, oneta nera, si he'hi penso però voldria ja trobar-me
dalt del vaixel. Seran uns dies de canyelo però re, me. Hi
va la nostra alliberació definitiva i si cal marxar millor fer-ho del
primers si e, que e, possible.

Això no e, matador però e, molt monoton. La
vida e, més aborrida que a Gurs. Et trores millor al treball que
al Camp, on he cert pareu poc. De llibertat zero. Sortim a tres
quarts de sis ara, acompanyats sempre per dos sargents, i al retornar

igual. Ah! si tinguessim llibertat aci hom podria resistir bé.
Si després de la jornada poguessis retrobar el caliu de casa, la cosa
seria ben diferent, però desgraciadament no és així i ni perspectives
hi ha pel futur. El diumenge passat feren festa però no hi
hagueren permisos. Molts se'l prengueren i naturalment això
farà que amarris més la corda i pagui just per pecador.

Una de les coses que aci no m'agrada és l'excei d'espangols. Som ja
deu companyies i ja no sembla altra cosa que un Camp de concentra-
ció. Massa gent. Si fossim una companyia segon que hi haviaia més
llibertat. Segons diuen vindrà encara més gent.

Noveta nova. En la carta passada ja et deia que no m'agrada et
passis nerviosa aquí i tinguis el suficient sentit per a superar els pe-
tits cops de genit i el caràcter d'altres. Fins hi tot escrius amb ben poca
moderació i tot allò del bestia pots guardar-ho, Pensa si le
ratlles aquelles caiguessis a mans de l'interessat. Y aquí ja saps que
en aquest sentit passen les coses més estranyes. Som forasters i cal signifer
re ésser. Compreneu? No et dic això en cap sentit de crítica etc. no
To tu ho dius prou bé et coneixo i sé quant vals. T'ho dic per tal
que facis esforços i sobretot no quipin res del teu disgust. Després
de tot mai podem pagar tot quax han fet per nosaltres i amb
això del genit tot hom té el seu i en circumstàncies especials cal ésser
condescendent.

No m'agrada molt que treballis amb presnotes, Tu saps for

les coses ben fetes i cal demostrar-los-hi.

No compres per ara les esperdences. Demà compraré les sabates baixes i regons dinen d'ací pors dir, en donaran de les altes.

Ací em tens, hoies i hoies, amb poca feina però sense poder fer el que em plau. Mentrestant, però el pensament ningú l'atura i tot solt dintre el burraes vaig reconstruint la futura felicitat. No em estat pas molt sotosos, però sembla que la negra s'acaba. Ben dran asiats els dies clars de la felicitat. Reconstruim asiats el nostre viue i tornara pe a nosaltres la vida. Me' d'un any que la reparaci' ens corseca. L'iu any m'í llarg!! Tu quedara ben marcat en la historia de la nostra vida!! Quan parlarem d'aquell 37!! La felicitat que ens esguanta ha estat l'úic reconfort a tanta desclitxa. No? Després de tot podem dir que hem superat ja l'etapa dolenta i amb bona moral. Pitjor hauria estat el de sospesar-s'hi. Re, podem treure-y i si solament acabar d'amargar-nos en la vida quom lluny ten ja taster tot el fel. Si, si escriure a la Pepita però li diré que m'iri d'incloure-us entre els primers. De noba ja en trobarem i síno prou que este acostumat a anar com un goviret. Amb gaus de treballar rai, i d'aquesta, no es manquen. Yo cree que refer la nostra vida en el treball allà seia cosa fácil. Si de moment cal agafar-se en poca cosa ja em obrirem camí. El principal é, ésser competent i saber fer-te estimar en el treball i si manca quelcom del primer, portem bona simpatia sobre.

Ab'. Referent a les "al·locucions". No patiu. Açí ningú sap
presisar si hi tenim dret. Mentre que u'hi han que la sera dona
els escriu dient que ja cobrarà, altres no poder conseguir res. Y si que
no sabem ben bé que som. Si obrers o soldat. Dicen el prime però
la vida interior la fem com els seyors. Tu dius, ja cobres. No cobrem
cal presisar-ho bé això. El que dones com a sou és, 0'50 francs
diaris. Després dones una prima per estimular-te en el treball.
Una prima no és sou. Aquesta prima poder treure-la o bé augmen-
tar-la. Entens? Ho fan per tal que la gent treballant tingui
el més imprescindible i amb el que dones pots en total fumar
i proques coses més. Una perquè no teniem tot el mes, en cobrat a raco
de 7 francs diaris, però del més de febrer et descomptes d'aquests
set francs cent francs que et poses en la caixa d'estalvis; se'yor
diuen t'entreguen el dia de sortir. Venis a cobrar encara no tres
francs de prima, això si hi encara el dia que treballa.

No patiu. Si pots conseguir-lo millor. En cas, que sorgissin
dificultats que ho deixis córrer. Saps ja que no podem prei-
sar si hi ha dret.

Be' noveteta nova. No crec en deixar res al tinter.
La pròxima setè carta i t'inclouré les ratlles pel Ramon de
Barcelona.

Sempre pensant en tu. Tinguis noveteta nova, confiança
i venis com aviat la felicitat sonarà ben fort.

Rep tota l'ansor del teu sempre teu
Pepe)